

کاربرد معماری سبز (معماری پایدار) در حفاظت از انرژی و کاهش آثار مخرب ساختمان ها بر محیط زیست

شهرزاد خدابنده لو¹، فاطمه عسگری²، آیدا اولیایی³

- 1- دانشجوی کارشناسی معماری، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد همدان، ایران shahrzad.khodabandelou@gmail.com
2- دانشجوی کارشناسی معماری، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد همدان، ایران Fatemehas40@gmail.com
3- دانشجوی کارشناسی معماری، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد همدان، ایران aidaoliaei@yahoo.com

چکیده

امروزه هدف معماری پایدار، برنامه ریزی برای ایجاد سازگاری بین محیط زیست و ساختمان هاست. از آنجا که طبق آمار، پنجاه درصد از ذخایر سوخت های فسیلی در صنعت ساختمان مصرف می شوند (با نظر به اینکه این ذخایر تجدید ناپذیر و برای محیط زیست مضرند)، ما باید به دنبال احداث ساختمان هایی با توان تولید انرژی به جای مصرف آن باشیم تا نیاز به این ذخایر به صفر برسد و در نتیجه سازگاری هرچه بیشتر ساختمان ها با محیط زیست فراهم شود. به عبارت دیگر ما باید در راستای استفاده از انرژی های پاک در ساختمان ها، تلاش کنیم و تمام سطوح معماری ساختمان ها را به مصادیق معماری سبز نزدیک و نزدیک تر کنیم. در این مقاله، نمونه هایی از این قبیل معماری ها، مورد ارزیابی قرار گرفته است تا از یک سو، اثرات مخرب ساختمان ها بر محیط زیست و هزینه های انرژی آن ها، کاهش یابد و از سوی دیگر، الگویی برای ساخت و سازهای آینده، مطرح شود. چگونگی جمع آوری اطلاعات منابع مکتوب، اسناد و مدارک بوده است.

واژه های کلیدی: معماری پایدار، محیط زیست، ساختمان های سبز، بهینه سازی انرژی

1- مقدمه

پایداری ریشه در سه چیز دارد: طبیعت، اخلاق، سنت و مسائل اقتصادی. اولین مفهوم پایداری؛ اصول پایدار حفاظت و نگهداری همساز با طبیعت است. دومین مفهوم پایداری؛ منطقه گرایی و بوم گرایی است یا مفهومی است که نشان می دهد افراد در مجموعه هایی هستند که تکنولوژی آینده ساز و آینده نگر باید براساس الگوهای بومی و منطقه ای عمل کند. سومین مفهوم وابسته به اخلاق است، رویکردی که علاوه بر عدم تحمل تخریب و ضایعه بر محیط پیرامونی، از توانایی های نسل های آینده در برآوردن نیازهایشان نمی کاهد. یکی از رویکردهای معماری پایدار در عصر مدرن، تامین رفاه جامعه است، اما با مطرح شدن مباحث مربوط به رابطه میان انسان، محیط زیست و توسعه در دهه 1310، مفهوم «توسعه ی سازمان ملل در محیط زیست و توسعه ی پایدار» مورد توجه جدی قرار گرفت. با فعالیتهای علمی دانشگاه ها و متخصصان علوم انسانی در کنار کمیسیون جهانی سال 1301، اصولی برای توسعه پایدار تعیین گردید. اما ورود رسمی مفاهیم توسعه پایدار به مسائل روز جهان در سال 1337 در کنفرانس محیط زیست اتفاق افتاد.